

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΕΒΑΝΣ ΣΤΗΜΑΝ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Σ' ένα μικρό χωριό της κεντρικής Ρωσίας ζούσανε μιά φορά δυο άντρες που εΐτανε πολύ φίλοι· τόν ένα τόν έλεγαν Μιχάλη και τόν άλλον 'Αντρέα. Ήτανε κι' οι δυο θρησκομανείς· κι' είχανε την ιδέα πως έβρισκε πολλά πράγματα για τὰ θεία. Ο 'Αντρέας δέν εΐτανε παρά ένας άπλοϋς τύπος θρησκομανίους. Άλλά ο Μιχάλης εΐτανε κάτι παραπάνω· απ' τόν 'Αντρέα. Ήθησκομανία του εΐτανε μέχρι παραφροσύνης. Τόν καιρό τους τόν περνούσαν διαβάζοντας τις γραφές και έρευνώντας τὰ εκκλησιαστικά ζητήματα. Ο κόσμος τους εΐχε για σοφούς. Κι' οι δυο τους εΐχαν άποφασίσει από μικρά παιδιά να μὴ παντρευτούνε ποτέ, γιατί είχανε την ιδέα ότι ο κόσμος ήτανε τόσο κακός, που δέν έπρεπε να γεννιούνται άλλοι άνθρωποι. Όσο γρηγορότερα, εΐλεγαν, εξαφανισθῆ ὁ άνθρωπος από τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτῆ τὴν ιδέα εΐχανε, και γι' αὐτὸ δέν ήθελαν να παντρευτούν.

Όταν όμως προχώρησε ἡ ἡλικία τοῦ 'Αντρέα, οἱ γονεῖς του τὸν ἀραβωνιάσανε μ' ἕνα κορίτσι που τὸλεγαν Μασά. Καὶ ὁ 'Αντρέας, παρὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ φίλου του τοῦ Μιχάλη, ἀναγκάστηκε θέλοντας και μὴ να παντρευτῆ.

Παιδιά δέν κάνανε, κι' ὁ Μιχάλης, που ἔξακολουθοῦσε ὅπως πάντα να ἀσχολεῖται μὲ τὰ θεία καὶ να νηστεῖ καὶ να προσεύχεται σάν ἐρημίτης· ἔλεγε ότι αὐτὸ ὄφειλετο στὴ θεία Πρόνοια. Ἡ γυναίκα του όμως δέν τάκουγε αὐτά, και ἤθελε πάντα ν' ἀποκτήσῃ παιδί...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὸν ἄντρα της, ξεκίνησε μιά νύχτα και πήγε νὰ βρῆ τὴ «σοφὴ γυναίκα» τοῦ χωριοῦ, που ἤξερε νὰ βροῖσῃ που ἦτανε τὰ χαμένα πράγματα και που γνώριζε καλά τις θαυματουργές ιδιότητες τῶν μαγικῶν βοτάνων και τοὺς ἔξορκισμοὺς που γιαιτρεύανε τις διαφορὲς κακὲς ὁρώστικτες.

Ἡ Μασά εΐπε στὴ σοφὴ αὐτῆς γυναίκα τὸ παράπονο της. Ἡ σοφὴ γυναίκα ἀναψε ἕνα κεριά, και εΐπε μιά σύντομη προσευχὴ. Τῆς ἔδωσε ἔπειτα ἕνα μικρὸ πράσινο χόρτο, τῆς εΐπε νὰ τὸ φῆ τὴν πρώτην ἀσέληνη νύχτα τοῦ 'Ιουλίου, και τῆς ὑποσχέθηκε πως ἂν ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τις ὁδηγίες της, θ' ἀποκοτοῦσε σὲ λίγο παιδί.

Ἡ Μασά ἀκούσε τὴ συμβουλὴ τῆς σοφῆς γυναίκας τοῦ χωριοῦ, και σ' ἕνα χρόνο ἀπόκτησε ἕν' ἀγοράκι. Ἡ Μασά ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της, ἀλλὰ και ὁ 'Αντρέας δέν πῆγανε πίσω.

Όταν όμως τάκουσε αὐτὸ ὁ Μιχάλης, ταραχτῆκε φοδύ... Πολλὴν ὥρα ἐξήτασε τῶνα γράμματα, και τέλος τοῦ φάνηκε πως κάτι εΐχε ἀνακαλύψῃ· ἔφαξε ἀκόμα στὰ βιβλία του και νόμισε πως τοῦ ἀπελύθησαν ὄλα.

Βρῆκε τότε μιά μέρα τὸν 'Αντρέα και τοῦ εΐπε :

— Αὐτὸ που ἔγινε εἶνε τοῦ διαβόλου συνεργεῖα... Ἐμπλέξες ἀσχημα και κινδυνεῖς νὰ χαθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον! Ἀκουσέ με, γιατί ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη σὲ μένα! Ἀκουσε! τὸ παιδί σου που γεννήθηκε δέν εἶν' ἄλλος ἀπὸ τὸν 'Αντίχριστο που μᾶς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ 'Ιωάννου. Καὶ σ' αὐτὸ ὄφειλονται ὄλα τὰ κακά που βρῆκανε τελευταία τὴ χώρα μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκοτώσουμε τὸν 'Αντίχριστο! Κι' ἀμέσως θὰ φύγουνε ὄλα τὰ κακά που μαστίζουν τὴ χώρα μας, και θὰ δῆ ἡ Ρωσία ἡ μητέρα μας καλὲς κι' εὐτυχισμένες μέρες, και θὰ εὐχαριστήῃ ἡ καρδιά τοῦ Τσαροῦ τοῦ ἀφέντη μας!

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μιχάλης, μῆνους τοῦ 'Αντρέα και τῆς Μασά νὰ πᾶνε στὸ σπίτι του. Τὸ σπίτι του δέν ἦτανε παρὰ μιά μικρὴ ἔξληνη καλύβα, σκεπασμένη μ' ἄχυρα. Ήτανε καθαρὴ μέσα και ταχτοποιημένη και σὲ μιά γωνιά ἦτανε πολλὲς εἰκόνες τῆς Παργίας και τῶν Ἁγίων· μπροστὰ στις εἰκόνες ἦταν ἀναμμένο ἕνα κόκκινο καντήλι. Κοντὰ στις εἰκόνες ἦταν ἀναμμένα και χαμμά δεκαριά κεριά.

Ἀφοῦ μπῆκανε στὴν καλύβα ὁ 'Αντρέας και ἡ γυναίκα του, ὁ Μιχάλης πῆγε και ἔφερε σπίτι του και μερικὸς ἄλλους, ἀπὸ τοὺς γεροντότερους τοῦ χωριοῦ, που ἐπίστευαν ὅτι ὁ Μιχάλης ἦτανε πράγματι ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπειτα τοὺς ἔβαλε ὄλους και προσευχθήκανε μιά ὥρα ἀλόκληρη μέσα στὴν καλύβα, μ' ἕνα κεριά στὸ χερί ὁ καθένας· στὸν παπᾶ όμως ὁ Μιχάλης δέν εΐπε τίποτα για αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατί δέν τὰ εΐχε και τόσο καλά μαζύ του.

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ ἡ ἱεροτελεστία, ὁ Μιχάλης εΐπε στὴ Μασά : — Πῆγανε σπίτι σου και φέρε μας ἔδω τὸ παιδί σου.

Ἡ Μασά ἀκούσε τι τῆς εΐπε ὁ Μιχάλης και ἤρθε σὲ λίγο, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί που μὲ τὴν λαχτάρα περιέμενε νὰ γεννηθῆ και που τόσο τὴν εΐχε εὐχαριστῆσει ἡ γέννησίς του. Ὁ Μιχάλης πῆρε τότε τὸ παιδί στὰ χεῖρα του και εΐπε :

— Σ' αὐτὸ τὸ παιδί μέσα βρίσκεται ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ!... Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ 'Αντίχριστος, που ἀναφέρουν τὰ χαρτιά μας... Κι' αὐτὸ τὸ παιδί εἶν' ἡ ἀφορμὴ ὄλων τῶν κακῶν που βρῆκανε τελευταία τὴν ἀγαπημένη χώρα πατρίδα, τὴ μεγάλη Ρωσία τὴ μητέρα μας, και που τόσο στενωχόρησαν τὴν ψυχὴ τοῦ Κυρίου και Προστάτου μας, τοῦ Τσαροῦ.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔσβυσε τὰ φῶτα που ἦτανε στὴν καλύβα. Ἐσβυσε και τὰ κεριά και τὸ κόκκινο καντήλι· ἔγινε σκοτάδι, σκοτάδι μαῦρο σάν τὴν πίσσα, και ὁ μόνος ἦχος που ἀκούγονταν ἦταν ἡ ἀδιάκοπη προσευχὴ τοῦ Μιχάλη. Ἡ Μασά ἔτρεμε, γιατί φοβότανε.

Ὁ Μιχάλης πῆρε καλὶ στὰ χεῖρα του τὸ παιδί της· τὸ μορὸ δέν κουνήθηκε καθόλου, γιατί κοιμότανε.

Και καθὼς ὁ Μιχάλης πῆρε τὸ παιδί, εΐπε :

— Πρέπει νὰ ἔξορκίσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ και νὰ σκοτώσουμε τὸν 'Αντίχριστο, που δέν εἶν' ἄλλος ἀπὸ τὸ παιδί αὐτό, που ἂν ζῆσῃ θὰ γίνῃ αἰτία νὰ καταστραφῆ ὁ τόπος μας... Και μὲ φωνὴ δυνατώτερη ὁ Μιχάλης ἄρχισε τοὺς ἔξορκισμοὺς του :

— Πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ, 'Αντίχριστε, που γεννήθηκες ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνοσίου γάμου τοῦ 'Αντρέα και τῆς Μασά, πρέπει νὰ πεθάνῃς!

Τὰ χαρτιά μας γράφουνε πως ἂν ζῆσῃς ἐσὺ, μεγάλες καταστροφές θὰ βροῦνε τὴ Ρωσία τὴν πατρίδα μας και τὸν Τσάρο τὸν ἀφέντη μας.

Οἱ κίνδυνοι όμως αὐτοὶ θὰ λείψουν ἄμα λείψῃς ἐσὺ. Πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ, σὲ διατάσσω ν' ἀπίσης τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!

Αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ παιδάκι ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀκούτε, εἶπε ἀμέσως μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Μιχάλης, ἀκούτε, ἀκούτε τὸν 'Αντίχριστο που μιλάει! Ἀκούτε τὴ ρωνὴ τοῦ Σατανᾶ, που κλαίει ἐπειδὴ θ' ἀπίση τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ... Προσευχθήτε, προσευχθήτε ὄλοι σας, και βοηθήστε με νὰ σκοτώσω τὸν 'Αντίχριστο...

Όλοι φοβήθηκαν τότε, και δέν τόλμησε νὰ κουνήθῃ κανένας...

Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς καλύβας, ἀκούστηκε καλὶ μιά στιγμή τὸ μορὸ νὰ κλαίῃ, ἔπαψε όμως ἀμέσως· τὸ μορὸ εΐχε σπαώσει για πάντα...

— Ὁ 'Αντίχριστος πέθανε, εἶπε ὁ Μιχάλης, κι' ἀπολαχτήκαμε ἔτσι ἀπὸ τὸ Σατανᾶ... Τώρα πρέπει νὰ τὸν θάψουμε...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μιχάλης βῆκε ἔξω στὴν αὐλὴ, και πήγε στὸ μικρὸ ὑπόστεγο που ἔβαζε τᾶλογο τοῦ 'Ελυσε τᾶλογο κι' εΐπε :

— Ἐκεῖ που θὰ μᾶς δείξῃ τᾶλογο, ἐκεῖ θὰ θάψουμε τὸν 'Αντίχριστο...

Ἀφῆσε τ' ἄλογο ἐλεύθερο, και αὐτὸ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σιγὰ σιγὰ τὸν ἐρημο δρόμο. Ἐκεῖ τὴ νύχτα δέν εΐχε φεγγάρι, και οὔτε ἕνα ἀστὲρι δὲ φαινότανε στὸ κατάνυχο σκοτάδι. Πέρα ἀπ' τὸ χωριό, βρισκόταν ἕνας κάμπος. Καὶ τὴν ὥρα που ἄρχισε νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ και νὰ φέγγῃ θαμπὰ ὁ οὐρανός, τ' ἄλογο στάθηκε στὸν κάμπο κι' ἄρχισε νὰ βόσκη...

— Ἐδῶ θὰ θάψουμε τὸν 'Αντίχριστο, εἶπε ὁ Μιχάλης. Καὶ θάψανε τὸ παιδί στὸ μέρος ὅπου εΐχε σταθεῖ τᾶλογο· και ὄλη αὐτὴν τὴν ὥρα, οὔτε ὁ 'Αντρέας οὔτε ἡ Μασά τόλμησε νὰ μιλήσῃ...

Ἄμα θάψανε τὸ παιδί, ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Σὲ λίγο ἀκουστήκανε κῆρυα που περνοῦσαν κοντὰ, ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, που ὀδηγοῦσε στὸ χωριό...

Τότε μόνο, ἀφοῦ θάψανε περὶ τὸ παιδί, σκεφτήκανε καλὰ-καλὰ τι εΐχανε κάνῃ· τότε μόνο, καταλάβανε τι ἔγκλημα εΐχαν ὄλοι τους διαπράξει...

Ὁ 'Αντρέας και ἡ Μασά κντταχτήκανε καλὰ-καλὰ, και τοὺς ἔπιασε μεγάλη ἀπελπισία. Δέν εΐπανε τίποτα· ἀμίλητοι, γυρίσανε σπίτι τους.

Ἡ Μασα, διαν γύρισε σπίτι της, ἦτανε τόσο φοβισμένη που οὔτε νὰ κλάψῃ οὔτε νὰ μιλήσῃ δέν μποροῦσε· στάθηκε ἀκίνητη μπροστὰ στὴν κούνια τοῦ μορῶ της, που τὴν εΐχε κρεμάσει ἀπὸ τὸ ταβάνι τῆς καλύβας της, και που ἦτανε τώρα ἀδειανή. Καὶ ὁ 'Αντρέας οὔτε νὰ τὴν κνττάξῃ δέν μποροῦσε...

Σὲ λίγο, ὁ 'Αντρέας ἔφινε τὴ γυναίκα του και πῆγε στὸν παπᾶ τὸ σπίτι. Ἐκεῖ βρῆκε και τὸ Μιχάλη, που φοβισμένος κι' αὐτός, εΐχε πᾶει νὰ τοῦ πῆ ὄλη τὴν ἱστορία και νὰ τὸν συμβουλευθῆ τι νὰ κᾶνῃ.

Ὁ παπᾶς ὄνέφερε τότε τὸ πράγμα στὸν ἀστυνόμο τοῦ χωριοῦ,

Ἡ Μασα ἀγ. ποὺσε πολὺ τὸ παιδί της

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ**

Μιά γυναίκα δεν ηουάζει αν δεν κάνει έναν άνδρα δυνατή, το δάχτυλο μια φορά την ημέρα.

Βγάλε από την γυναίκα το μυστήριο και πάθει να είναι ενδιαφέρουσα για έναν άνδρα.

Η γυναίκα αγαπάει την πρώτη φορά, χάρη του πειράματος, τη δεύτερη «για καλή τύχη» και την τρίτη ο έρωτας της χροπιμεύει για αντίδοτο.

Η μωρά παρθένος ορίζει καρδιές. Η φρόνιμος τις μπαλώνει.

Το παραμύθι της αγάπης είχε αναγκαιώς ευχάριστο στή γυναίκα, όπως στα παιδάκια τα παραμύθια με τις νεράιδες.

Μιά από τις μεγαλύτερες αδιακροχίες της γυναίκας, είναι όταν προσπαθεί να μάς πείσει, ότι δεν είναι αδιάκριτος.

Η γυναίκα που μοιάζει σαν άγγελος, εινε πάντα βροπηκευ μένη στο διάβολο.

Τα άμαρτήματα εβρίσκουν πάντα φιλοξενία στην καρδιά της γυναίκας.

Καμιά γυναίκα δεν εινε άνιανος να έννοση τις πλάνες του άνδρα, όταν η πλάνες αυτές άφορουν αυτήν την ίδιαν.

Κάθε έξπνη γυναίκα προτιμεί «ένα και στο χέρι παρά δέκα και καρζέρι».

Η ιδανική σύζυγος, άνέχεται τον σύζυγόν της και αγαπάει κάποιον άλλον.

Η καλές στιγμές που περνούμε με τις γυναίκες χροπιμεύουν για να μάς ελαφρύνουν και να διακόπτουν τη μοντονία των καλών στιγμών της ζωής μας.

Άρκετοι άνδρες ζούν και ιδρώνουν για άλλους, όλοι όμως οι άνδρες ζούν και ιδρώνουν για την γυναίκα.

Η γυναίκα η ελικρινής, που δεν χύνει ποτέ δάκρυα, δεν γεννήθηκε άκόμα.

Το ριφοκίνδυνο και το περιπειτώδες τραβάει πάντα τον άνδρα. Μόνον έτσι εξηγείται η αγάπη του προς τις γυναίκες.

Το άγνωστο ελκεί. Η σύζυγος του άλλου εινε καλλιτέρα πάντοτε από την ίδιαν μας σύζυγον. Διλαδή η άγνωστη γυναίκα θέλγει περισσότερο από τη γνωστή.

Όσο στενότερη η μέση της σύζυγον, τόσο πλατύτερος ο λογαριασμός του σύζυγον.

Όσο περισσότερο η γυναίκα οās παρακαλεί να της πητε τη αλήθεια, τόσο λιγώτερο θέλει να την άκοτη. Ο Δέν Ζεών

και ο άτυνόςμος του χωριού το άνέφερε στη γενική διεύθυνση της χωροφυλακής. Το αποτέλεσμα ήταν ότι σε τρεις μέρες τους πιάσανε όλους και τους κλείσανε στη φυλακή, σε μία γειτονική πόλη...

Εινε αλήθινή η ιστορία αυτή που οās διηγήθηκα; συνέβη τον περασμένο Σεπτέμβρη κι οι έφημεριδες γράψανε περισσότερα από όσα οās άνεφερα έγω.

Εμένα μου τη διηγήθηκε στο σταθμό του Κοσλόβ ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος. Και στο τέλος μου εινε πως, κειο παράζενοι και κειο κοιτοί άνδρες από τους πατριώτες του τους Ρώσους δε βρίσκονται πουθενά στον κόσμο ...

Μετάφρ. Γ. Σ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. M.

Εινε έκτόκτος διακοσμησηκή; αν την δητε σε μία γωνιά καλότεχνο σαλονιού, άκουμπισμένη επάνω σε μία δαντελλοτή παλαιά πολυθρόνα, το διαφανές από αϊθήρια λευκότητα πρόσποκό της πλαισιωμένον από τα ξανθόχρωμα μαλλιά της—που τόσοσ επιδέξια γυρίζει σε σφικτές κοιτίδες—θα νομίσετε προς στιγμήν ότι εινε ένα έμφυγον παστέλ του «Ελέ». Η άνωτέρω έντύπωσις διατηρείται περισσότεροσ από ό,τι χρειαζεται, διότι η ώριωτάτη αυτή κωρία δεν αλλάζει συχνά εφρασιον, ίσως διότι άποφεύγει έξωτερείκεισιν συνωσισημάτων η εινε εκ φύσεως όλιγόλογη. Εινε τύπος ύπογραμμισμένος της κοσμικής κινήσεως, δεν λειπει από καμμία ένλεκτή ιδιωτική συγκέντρωσιον και σπανίως λόμευε διά της άπουσίσις της από το κατά καιρόν ντάνοιγγ της μόδας. Το άνάστημά της χαμηλό αλλά πολύ συμμετρικό και κομψό ώστε να δίγη την έντύπωσιν της ελάνγιστη σάν μάγο λουλουδιού σιλονέτα της; ένα μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο λευκό ψάθινο γαρνιρισμένο με άσπρο βελούδο συνεπλήρωσε την κομψή τουαλέτα.

Η Μονταιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μιά πολύ έμορφη συγκέντρωσις έδόθη την παρελθούσαν Τρίτη στην ταράτσα του κ. και της κ. Γ. Μακκά. Δροσιά, φεγγάρι, φώσιες τουαλέτες, γαρνιτωμένες κορμωσισιές, ευχάριστο ράοντ.

— Άρκετοι κωρία και δεσποινίδες έπειδή έπρόκειτο περι ύπαυθίας συγκεντρώσιως—ταράτσον πέρτυ!—προσήλθον με καπέλλα.

— Μία όνειρωδώς ώραία εμφάνισις της κ. Άσπασίσις Π. Χέλημ ένα σϊθόρω φόρεμα από ροζ ζωρζέτ, σε μία κοψή τεχνική άνεδείκνε την ελάνγιστη σάν μάγο λουλουδιού σιλονέτα της; ένα μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο λευκό ψάθινο γαρνιρισμένο με άσπρο βελούδο συνεπλήρωσε την κομψή τουαλέτα.

— Μεταξύ των κωλημένων διακρινάμεν κ. Μαρία Βούλγαρη με θαυμασία τουαλέτα άρζαντέ, κ. και κ. Βλ. Μπένση, κ. Α. Άβρόωφ, δα Έλένην Ρικάκη κατάλευκο και δλοκέντητο Ισπανικό μποζά, κ. και κ. Ι. Παπαγανωσοπούλου με μπέζ, κ. Σαριπόλου κομψοτάτη με τουαλέτα μπλε ρουά, δα Χασιωτή έξαιρωτική έξπνη και ευχάριστη συνομιλήτρια, και τους κ. Α. Άλ. Άργυρόπουλον, Παπαλέξη, Τοποτόν, Θεοδότου, Βιζέλαν κλπ.

— Η ταράτσες γίνονται άφορημιά διατηρείται και το κολοκαίρι η κοσμική κινήσις. Καθημερινώς διοργανώνονται «ταράτσον πέρτυ» άπογευματινά και βραδυνά, έλλοτε υπό τύπον ράοντ, συχνώτερα υπό τύπον μπριζέ και ραμιά και συχνά χορευτικών συγκεντρώσεων υπό τους ήχους φωνογράφου.

— Την παρελθούσαν Τετάρτη χορευτική δεξίωσις σε μία μαγευτική ταράτσα πλαισιωμένη με γιασεμιά και τριανταφυλλίσις παρό τω κ. και τη κ. Β. Χαρισιάδη σε στενό φιλικό κύκλο. Η οικωδέσπεινα γοητευτική με μουσελίνα ροζ, φοβιστα κοιμμένη σάν πέταλα τριανταφύλλου που σχμάτιζεν 3-4 μάχη.

— Ο διάκοσμος πολύ κοζέτικος, πολυθρόνες με κρετόν έμποιμει και τριαντάφυλλα και λουλουδία φαντακτερά, φωτισμός ευχάριστος. Άλλοι έπαιζαν ραμιά, άλλοι κωβέντιαζαν και η νεολαία έχορευσε.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Φορέστη με καλαίσθητο φόρεμα μουσελίνα μαύρη και βολάν από κρόσια μεταξοτά, ένα πελώριο λουλουδι από μουσελίνα ποσίνη εστώλιζε το συμπαθητικό αυτό παριζιάνικω μοντέλλο, κ. και κ. Παπαγεωργίου ζωρζέτ μωβ και έμποιμει ροζ, κ. και κ. Χοϊδά λευκή ζωρζέτ γαρνιρισμα ροζ.

— Κομψότατον σύνολον της δος Άλεξ. Άντωνιάδη με φόρεμα φιογυράτο κόκκινη ζωρζέτ και κορπ-ντέ-σίν, κ. και κ. Άγελάτου τουαλέττα γκρι άρζάν με δαντέλλες, κ. και δις Ήλιοπούλου σιφφόν μπλε παστέλ.

— Αϊ βραδυναϊ συγκεντρώσιεις του Τροκαντερό κατά την παρελθούσαν έβδομάδα ήσαν πολύ ρομαινικαϊ. Τώρα χορευόν στην ταράτσα και υπό το φέγγος της σελήνης η Βαλέντσια εύνοσιται και μπιζάρεται με έπιμωνήν.

— Την παρελθούσαν Κυριακή γεύμα εις το Τροκαντερό υπό του Προεβρετου της Ρουμανίας και της κ. Ρασκάνο—ήτις ήτο ύπερ ποτε κομψή—εις τους παρεπιδημούντας Ρουμάνους άξιωματικούς του Ναυτικου.

— Η Γλαφράδα φέτος θα μεταβληθί σε πλάξ ευρωπαϊκήν, χάρις στις κομψές Άθηναίεις που παρθερίζον φέτος έκει, μεταξύ των ότοιων κ. Άνδριτσάκη, κ. Δαβιδοπούλου, κ. Μεταξά, κ. Πάντου, κ. Γεωργιάδη κλπ.

— Αϊ κοσμικαϊ συγκεντρώσιεις όσον όπου θα στολισθούν με δυό παριζιάνικες εμφάνισιεις, της κ. και διδος Βλαστού εκ Μασσαλίας.

— Η δις Βλαστού εινε έξαιρωτική σαμπιόν τέννης και γκόλφ, γνωστή δε ίδια στας Άθήνας διά την δαιμονία χάριν της και την άκαταγώνιστον νωστιμάδα της υπό έσοψιν φυσιογνομίας, όμιλίας, ντυσιμάτος.

Η Μονταιν

ΠΕΝΘΗ

Άπέθανε προ ήμερών και εκηδέυθη εν Πειραιει η σεβαστή και σύνηθης δεσποινια Ζηνοβία Συμφώνου, μητέρα του ποιητου Δάμπερου Πορφύρα. Το «Μπουκέτο» στυλιπεται θερμοσ τον φίλον ποιητην δια τήν σκληράν άπόλειαν.